

tet dock dunstat ut, och det förargade länsmannen. Därav kom sig hans bistra uppsyn. Det var dock icke första gången han nu gjorde den erfarenheten, att skvallret i Bringåsa hade mycket fin näsa och förvånansvärt goda öron.

Äntligen kom tåget. Nyfikenheten stod på spänn. Ur en 2:dra klasskupé skyndade ut en ståtlig, elegant klädd man, som varmt skakade hand med länsman Bastman och därpå i hans sällskap genast begav sig i väg till länsmansgården.

— Kunde det vara den store Stockholmsdetektiven? viskades det i grupperna. Han såg ju ut som en vanlig människa.

— Han såg mycket bra ut, inföll en flicka i tonåren, ja, jag tyckte att han var väldigt stilig.

Det var dock icke länge det nyfikna Bringåsa hade tillfälle att granska Stockholmsdetektiven. Han var snart försvunnen. Däremot hade det bättre tillfälle att ägna sin uppmärksamhet åt länsmannens Petter, som lyfte en väldig reskoffert upp på sina starka skuldror och därefter helt sävligt knogade i väg i riktning mot länsmansgården.

— Han måtte ämna att stanna här hela sommaren efter resgodset att döma, anmärkte en gumma.

— Åh, svarade en smed, som sotig och svart lupit direkt ur smedjan för att sälla sig till de nyfikna, ingen kan ana vad grejor där finns i den kofferten. En riktig detektiv skall kunna förvända synen på folk och det gör man inte med två tomma händer.

— Varför i häcklefjäll har kommissarjen dragit hit